

Mély fájdalommal tudatjuk, hogy

GERENDAY ENDRE

**Csokonai-díjas karnagy
a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztjével kitüntetett ny. főiskolai tanár
ny. főhadnagy**

életének 89. évében 2014. április 28-án visszaadta nemes lelkét Teremtőjének.

A temetés május 29-én délelőtt,
11 óra 15 perckor lesz
a református egyház szertartása szerint
az Óbudai temető Főnix ravatalozójában.

„Mert én tudom, hogy az én megváltóm él, és utoljára az én porom felett megáll” (Jób.19,25).

Gerenday Endre 1926. április 19-én született Bogyiszlón, ahol édesapja református lelkész volt. Az elemi iskola elvégzése után Nagykőrösön az Arany János gimnáziumban tanult négy évig, majd szülei nehéz anyagi helyzete miatt (édesapja három fiúgyermeket nevelt) középiskolai tanulmányait a soproni, majd a pécsi gyalogsági hadapródiskolában folytatta. A háború miatt hamarabb került sor avatására, a német frontra került majd 9 hónapig volt amerikai fogságban, sokszor embertelen körülmények között. A puszta földön való fekvést, éhezést, szenvedéseket a kemény hadapródiskolai nevelés tette elviselhetővé. Az akaraterő, amelyet ugyanennek a nevelésnek köszönhetett, sok nehézségen segítette át a későbbiekben is.

Zenei adottságai már gyerekkorában megmutatkoztak, 10 éves korában már a kántort helyettesítette a templomban. A hadifogságból visszatérve 1946 nyarán visszament Nagykőrösre és jelentkezett a tanítóképzőbe, ahol még abban az évben felvették ötödévre egy különbözeti vizsga után. 1947-ben szerzett kántortanítói oklevelet, ezzel az oklevéllel jelentkezett Budapesten a Zeneakadémiára, ahová az Énekszaktanítói tagozatra került. Egyik tanára beajánlotta a Fővároshoz, így sikerült állást kapnia egy általános iskolában, ahol a következő évtől kezdve kinevezett énekszaktanító lett.

Tovább akart azonban tanulni, mert egyház-karnagy szeretett volna lenni. Felvették a Zeneakadémia Egyházzenei tanszakára, de az első év befejeztével az egész tanszakot megszüntették, így került a Középfiskolai Énektanár és Karvezető szakra, ahol 1952-ben szerezte meg oklevelét. Tanárai voltak többek között Kodály Zoltán, Ádám Jenő, Zalánffy Aladár, Gárdonyi Zoltán, Viski János, Vásárhelyi Zoltán, Bartha Dénes, Szabolcsi Bence, Gaál Margit, Nagy Olivér.

Az Akadémia elvégzésével párhuzamosan már általános iskolában tanított Óbudán 1948-tól. Itteni fiúkórusával nagy sikerrel szerepelt a Zeneakadémián Kodály Zoltán jelenlétében, aki külön kiemelte a fiúkórus kiváló előadását. A Fényes Adolf utcai és Tímár utcai általános iskolás gyermekekkel zenés színpadot hozott létre, ahol előadták Kacsóh Pongrác: János vitéz c. daljátékát, majd Kodály Hány Jánosát a szerző jelenlétében. Egy évig az Attila utcai általános iskolában tanított, ahol színpadra állították a Székelyfonót, és a kórus mellett zenekart is alapított. Többek között Mozart: Gyermekszimfóniájának előadásával értek el nagy sikert.

1950-ben megnősült. Felesége, Fallenbüchel Ágnes kézimunka-földrajz szakos tanárnő volt, akit 1956-ban Forradalmi Bizottsági tagsága miatt letartóztattak, majd állásából elbocsátottak, ettől kezdve hat évig kifutóként, presszósnőként dolgozhatott, 1962-től taníthatott csak ismét. Egy lányuk született, Ágnes, aki édesapja hatására szintén a zenei pályát választotta.

1962-től a Budapesti Tanítóképző Intézet Gyakorló Iskolájának énektanára lett, ahol az iskolai kórusokkal számos sikert ért el. 1968-tól két évet tanított Jászberényben a Tanítóképző Intézetben intézeti tanárként, 1970-ben Budapestre került a Tanítóképző Intézetbe majd Főiskolára, ahol főiskolai tanárként működött 1988-as nyugállományba vonulásáig. 2004 év végéig tanított a Nemzetközi Pető Intézetben, ahol a leendő konduktorokat oktatta ének-zenére.

A Főiskolán elsősorban az ének-szakkollégiumon tanított ének-zenét, tanításmódszertant, zenetörténetet és hangszerjátékot. Megalapította a Főiskola Zenés Színpadát, amelynek zenei vezetője lett. Műsorukon szerepelt többek között Mozart: Színigazgató, Donizetti: A csengő c. vígoperája, Paisiello: Komikus kantátája, Kodály: Hány János c. daljátéka és Ránki-Vas-Hubay: Egy szerelem három éjszakája c. zenés színműve.

Tanári működése alapján kb. nyolcszor kapott kisebb, nagyobb elismerést.

1949-től kezdve számos énekkar karnagya volt. Mint kórusvezető soha nem kapott kész kórust, ő építette fel valamennyit, mindegyikkel számos sikert aratott, fesztiválfokozatot ért el.

- 1949-1950: Textor Kendőgyár vegyeskara
Lőrinci Vattagyár vegyeskara
1950-1957: Újpesti Gyapjúsövő Énekkara
1952-1977: Ganz Kapcsolók és Készülékek Gyára „Újvilág” férfikara
1977-1980. Kőbányai Általános Munkássegylet férfikara
1978-1990 BKV „Egri Ferenc” férfikar (fesztiválfokozat)
1979-1991: Volánbusz „Liszt Ferenc” férfikar (fesztiválfokozat)
1989-2005: Solymári Férfikar (hangversenykórus)
1990-2009: Láng Művelődési Ház Férfikara/Acélhang Férfikar
1991-1997: Kalevala Vegyeskar
1998-2007: Solymári Hagyományőrző Asszonykórus (Arany Rozmaring díj)
2005-2011 Zengő Kórus

- Kitüntetései: 1986: Munka Érdemrend Bronz fokozat
KSZDSZ Művészeti Díj
1996: Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskereszt
2002: „Solymárért” kitüntetés (*Solymár kulturális életének fellendítéséért, közösséget teremtő karizmatikus szakmai tevékenységének elismeréséért*)
2005: Csokonai Vitéz Mihály alkotói díj (*a kórusművészet és a hagyományok ápolása terén kifejtett több évtizedes szakmai munkájának elismeréséért*)

2006-ban jelent meg a KAIROSZ Kiadónál „Negyedszázad vándorútján – Bogyiszlótól a heillbronni fogolytáborig” c. önéletrajzi könyve.